

Sajó László

NEKROLOGUS

*Az életet már megjártam,
Többnyire csak jól megjártam,
Jól meg, bizony'...
Magányban magam leiszom.*

*Adtak címet, bár nem kértem,
S több a hír-név, mint az érdem;
S mire jutok?
Rajtam Szent István-rend szutyok.*

*Félreálltam, letöröltem.
Margit-szigeten, a csöndben,
Ószikéim
Boronganak éltem végén.*

*Jó bort iszok és pipázok,
Jó híremre nem vigyázok;
„Betti, édes!”
Vén trubadúr szerelméhez*

*Tamburán régi dalt penget,
Most vall ifjui szerelmet,
Siket, vakon,
Múzsám nem hallom, s láthatom.*

Mit kellett, már úgylátottam.
Szilácsfürdőn és Karlsbadban,
Gyógyfürdőben
Fürdős hulla lesz belőlem.

A heveny hörgőgyulladás,
Nehéz légzésre fulladás,
Belem, májam –
Meg se ettem, ám kihánytam.

Juliska is tüdőbajban,
Unokám, Piroska, majdan,
Ha nem leszek;
Itt mindenki tüdőbeteg.

Folyvást szenvedek, nem látok,
Tapogatok másvilágot,
Sötét erdő;
A halál dicsfénye eljő.

Még avatom, Sándor, szobrod,
Aztán egy hétig haldoklok,
Leszek szobor:
Senki, semmi. Nincs menny, pokol.

Csütörtök: hideg végtagok,
Szombaton érzem, még vagyok,
Dél, vasárnap:
Csuklom, végem. Körülállnak,

Kedden gyorsan eltemetnek:
„Nagy költője a nemzetnek
Ő vala, rég!”
S elborítá októberben
A sírt új havával az ég.

A dőlt betűs szövegek Aranytól